

Sygn. akt IV KK 69/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Olga Tyburc - Żelazek

w sprawie J. W.

ukaranego za czyn z art. 124 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 kwietnia 2022 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w P. z dnia 21 listopada 2017 r., sygn.

akt II W (...),

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 6 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie umarza;
2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem nakazowym z dnia 21 listopada 2017 roku, w sprawie o sygn. akt II W (...), uznał obwinionego J. W. za winnego tego, że w dniu 8 czerwca 2017 roku około godziny 5;10 w miejscowości M., na działce

rekreacyjnej nr 251/36 przy pomocy nożyc przegubowych do cięcia metalu uderzając nimi w sygnalizator alarmu zainstalowany na altanie działki, dokonał jego uszkodzenia, wartości 300 złotych na szkodę M. S., tj. czynu z art. 124 § 1 k.w. i za to, na podstawie tego przepisu skazał go na karę jednego miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się z dniem 2 grudnia 2079 roku.

Kasację od tego wyroku wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, który zaskarżył go w całości na korzyść ukaranego. Zarzucił mu:

rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, to jest art. 93 § 2 k.p.w., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie zarówno wina jak i okoliczności popełnienia czynu zarzucanego obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia kwestii.

Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. z powodu przedawnienia karalności tego wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest oczywiście zasadna i jako taka podlega uwzględnieniu.

Za taką oceną kasacji przemawia oczywista trafność sformułowanego w niej zarzutu.

Stosownie do treści przywołanego w zarzucie kasacji przepisu art. 93 § 2 zdanie pierwsze k.p.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Zgodnie z

ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego brak wskazanych wątpliwości oznacza, że nie ma ich zarówno odnośnie do sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego, z uwzględnieniem zarówno wyjaśnień obwinionego, jak i innych dowodów przeprowadzonych w toku czynności wyjaśniających. Stosowanie tej instytucji procesowej ustawowo zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, gdzie materiał dowodowy istniejący w aktach sprawy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości co do winy i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu (por. wyroki Sądu Najwyższego z: 14 grudnia 2016 r., III KK 452/16 i 24 listopada 2016 r., II KK 340/16). Tymczasem wyłącznie zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał Sądowi podstaw do przyjęcia braku wątpliwości, tak co do winy obwinionego, jak i co do okoliczności popełnienia przez niego zarzucanego mu wykroczenia. Sam J. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.26-27 akt sprawy). Pozostały materiał dowodowy, to jest: protokół ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej (k.4-5), protokół oględzin (k.6,11), dokumentacja fotograficzna (k.8-10,15 – 20), nagranie na płycie CD (k.24,) o ile potwierdzało to, że czyn ten rzeczywiście został dokonany, to nie dawał jednak pewności, iż właśnie przez J. W.. Nadto można w oparciu o te dowody stwierdzić niespójność co do daty faktycznego popełnienia owego czynu i daty czynu, który obwinionemu zarzucono. Nie ulega przy tym wątpliwości, że pokrzywdzony stwierdził, iż ci sprawcy nie byli mu znani, wobec tego i nie wskazał ich personali, a jakoś zdjęć i nagrania oraz dokładne zasłonięcie twarzy przez sprawców, przy braku równoczesnym jakiegokolwiek materiału porównawczego, w istocie skutkowało niemożnością pewnego uznania, iż jednym z nich był J. W..

W tej sytuacji oczywiste jest, że – zgodnie z przywołanym już brzmieniem przepisu art. 93 § 2 k.w. – brak było podstaw do wydania wobec obwinionego wyroku nakazowego. Sąd powinien był skierować sprawę na rozprawę po to by przeprowadzić postępowanie dowodowe, które by pozwoliło wyjaśnić wszystkie istotne dla jej rozstrzygnięcia kwestie. Naruszenie zatem przez Sąd Rejonowy

przepisu art. 93 § 2 k.p.w. ma charakter bezspornie rażący i mogło mieć jednoznacznie istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Stąd też zaistniała konieczność uwzględnienia kasacji i uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Z uwagi na to, że zarzucany obwinionemu czyn został popełniony w dniu 8 czerwca 2017 r., to jego karalność już ustała. Wobec tego należało postępowanie umorzyć z uwagi na upływ terminu przedawnienia karalności – zgodnie z treścią przepisów art. 5 § 1 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w.